

Này em...

Họ không yêu nhau như cách đây nhiều năm.

Không có nghĩa là họ không yêu nhau bằng cách đây nhiều năm.

- Này em, anh yêu em.

Đang loay hoay lau bàn, cô ngẩng đầu lên, mỉm cười: - Ừ.

Anh quay trở lại chăm chú với tờ báo trên tay. Cô tháo tạp dề, đi về phía cửa sổ.

Làn xe cộ tấp nập không ngừng đuổi nhau phía dưới. Cô kéo rèm. Ánh sáng bên ngoài thôi hắt vào phòng. Đêm yên tĩnh.

Mùa hè năm trước họ bắt đầu dọn về ở với nhau. Anh vui mừng, và đôi lúc hớn hờ như một đứa trẻ. Cô trầm ngâm hơn, nhưng khi họ nằm cạnh nhau trong đêm tối, và hơi thở đều đặn, nhẹ nhàng của cô phả vào mặt mình, anh biết là cô thành thoi.

Những ngày nắng, anh ngồi ngoài ban công đọc sách, nhẩn nha bên chai bia ướp lạnh. Cô nằm dài dưới sàn phơi nắng. Gió loạt soạt thổi vào từng trang sách. Anh nói: - Này em, giá như bây giờ mình đang ở biển nhỉ.

Cô không trả lời. Bầu trời xanh thăm thăm và cao vút như một tấm màn che rộng lớn, mênh mông.

Họ đã xa cách nhau nhiều năm. Lần đầu tiên gặp lại sau rất lâu, anh thấy hơi ngỡ ngàng ngừng khi nói chuyện. Cô ít nói, và đôi lúc, trông lạ lùng như một giấc mơ.

Anh muốn hỏi cô nhiều thứ, muốn biết cô ăn gì vào buổi tối, đọc gì trước khi đi ngủ, làm gì vào lúc thời gian trôi chậm chạp và nặng nề nhất, hoặc thậm chí, đơn giản hơn, cô buồn hay vui. Anh muốn khóa lấp khoảng thời gian không tên và rỗng không trong anh khi 2 người xa nhau. Anh muốn anh lại trở thành một phần của cô, của đời cô.

Mà thời gian thì vô tận quá.

Anh thích ăn món ăn cô nấu, dù cô vẫn hay bảo là thực đơn của cô rất giới hạn và đơn giản. Một món canh, một món mặn. Anh pha nước và rửa chén. Khi ăn họ có thể xem TV, hoặc nói chuyện, hoặc đọc báo, mỗi người một việc, hoặc hai người một việc. Quá quen thuộc đối với nhau, họ không cảm thấy nhu cầu phải giao tiếp mọi lúc mọi nơi, và thoải mái trong sự có mặt của đối phương.

Vậy mà đôi lúc, như hôm nay, anh vẫn nói:

- Này em, anh yêu em.

Họ không yêu nhau như cách đây nhiều năm.

Không có nghĩa là họ không yêu nhau bằng cách đây nhiều năm.

Anh chấp nhận sự thay đổi, khi anh khẽ nắm tay cô, và bảo “Này em, mình dọn về ở chung đi.”, để rồi thấy ánh mắt nâu sẫm của cô hoàn toàn tĩnh lặng, không còn dấu vết một chút ánh sáng lấp lánh của ngày nào.

Ánh mắt cô không xao động, nhưng cô đồng ý.

Có một ngọn lửa nhỏ âm ỉ cháy trong lòng anh, không vì sự thiếu vắng của thứ tình cảm nồng nàn mãnh liệt mà lụi tắt.

Có lẽ cả cô cũng thế.

Một ngày, anh mang về nhà hộp trò chơi ghép hình. Chỉ là một bức tranh phong cảnh bình thường, có biển, và mây, và mùa hè. Anh giúp cô phân loại các mảnh ghép, nhưng hoàn toàn để cô lựa chọn và ghép chúng lại với nhau. Cô thích bật nhạc khi chơi. Âm thanh lan toả nhẹ nhàng trong không khí. Có khi, cô ngừng chơi, và bước đến đứng lặng im bên cửa sổ. Anh không bước đến đứng cùng cô.

Anh chỉ không muốn phá vỡ giây phút riêng tư hiếm hoi và mỏng manh ấy.

Và anh biết, cô có những ý nghĩ bí mật và sâu thẳm.

Như biển.

Ngày ghép xong bức tranh, cô cẩn thận dán chúng lại rồi treo lên tường nhà bếp. Ánh mắt cô sáng long lanh khi cô lùi lại nhìn tác phẩm của mình. Anh đứng cạnh bên, khẽ khàng giữ tay cô trong tay mình.

- Này anh, em yêu anh.

Cô mỉm cười. Một nụ cười rạng rỡ.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh thấy dường như gần chục năm đã quay ngược lại.

- Ủ.

Mùa đông năm sau, cô dọn đi. Đồ đạc cô xếp gọn gàng trong từng hộp giấy nhỏ. Một chiếc xe tải chở đồ trở đến, từng hộp giấy được xếp vào xe. Mọi thứ thật ngăn nắp, trật tự.

Cô chúm môi thổi vào tay cho đỡ lạnh. Anh quàng thêm vào cổ cô một chiếc khăn ấm.

Cô vẫy tay tạm biệt.

Anh đứng đó một lúc lâu, cả khi xe đã chạy.

Rồi anh lững thững bước lên nhà. Bức tranh mùa hè vẫn ở đó, rạng rỡ. Đột nhiên, anh thốt lên:- Này em, giá như bây giờ mình đang ở biển nhỉ.

Chỉ có tiếng gió trả lời anh.

Rì rào.

Và anh nhận ra mình chưa kéo rèm cửa sổ.